

Arrest

nr. 261 991 van 11 oktober 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. ULUSOY
Rijksweg 358
3630 MAASMECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 mei 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 juli 2021 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. ULUSOY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 4 februari 2019, in functie van zijn Nederlandse moeder, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 5 juli 2019 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 230 661 van 20 december 2019 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker indiende tegen de beslissing van 5 juli 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.4. Verzoeker diende op 10 februari 2020, in functie van zijn Nederlandse moeder, een tweede aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.5. Op 6 augustus 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, in antwoord op verzoekers tweede verblijfsaanvraag, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.6. Verzoeker diende op 16 november 2020, in functie van zijn Nederlandse moeder, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.7. Op 12 mei 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker op 28 mei 2021 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.11.2020 werd ingediend door:

Naam: [B.]

Voornaam: [M.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt voor de 3de keer gezinshereniging aan in functie van zijn moeder, de genaamde [E.B.J.] ([...]), van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Nederlandse referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine of het laatste land van verblijf (hier Nederland) alvorens de aanvraag gezinshereniging werd ingediend.

De vorige aanvragen gezinsherenigingen werden geweigerd op 05/07/2019 en op 06/08/2020 omwille van onvoldoende bewijzen van de afhankelijkheidsrelatie en wegens onvoldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon om betrokkene in België ten laste te nemen.

Wat de bewijzen betreffen van het concept ten laste van in het land van origine, meer bepaald de Marokkaanse attesten om het onvermogen aan te tonen, deze zijn reeds voorgelegd en besproken bij de vorige aanvragen en weigeringsbeslissingen. Het zou te ver leiden om deze op[n]ieuw te bespreken. Ook de bewijzen die betrekking hebben op de samenwoning in Nederland van vóór 2009 zullen niet langer aan bod komen. Betrokkene verbleef er toen effectief legaal met zijn moeder, maar nadien zou betrokkene uitgeprocedeerd zijn geweest in Nederland en dus geen wettig verblijf meer hebben bekomen. Volgens gegevens van de Nederlandse verbindingssambtenaar heeft betrokkene Nederland verlaten sinds 19 mei 2009 met onbekende bestemming. In 2011 duikt betrokkene op in België toen hij bij de stad Gent inlichtingen kwam inwinnen om te huwen met een Belgische. De ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde dit huwelijk op 27/02/2012. Ook het paspoort van betrokkene, dewelke is afgeleverd door het Marokkaans consulaat te Brussel op 10/04/2015, doet dus vermoeden dat betrokkene zich mogelijks in die periode nog in België bevond. Uit het schrijven van de advocaat dd

16/11/2020 was er sprake van een jarenlange samenwoning met zijn moeder en is hij altijd ten laste van haar geweest.

In ieder geval het gegeven dat betrokkene, al dan niet in legaal verblijf, heeft samengewoond met zijn moeder in Nederland en nadien in België heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de zijn moeder.

Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Dat er effectief samenwoning is geweest in Nederland, althans vóór 2009, valt dus niet te ontkennen, maar was betrokkene ook afhankelijk van haar om in zijn levensonderhoud te voorzien? Vóór 2009 is dat aannemelijk. Als bewijs hiervan worden er bankafschriften voorgelegd tussen 2004 en 2006 waarbij er overschrijvingen zijn gebeurd met daarbij de vermelding inning lesgeld en tegemoetkoming studiekosten (al wordt er geen naam vermeld voor wie dat is). Daarnaast zien we overschrijvingen waarbij melding wordt gemaakt van incasso achtersta[nde] betaling op naam van [B.]. Ten slotte blijkt ook de ontvangst van kindergeld (ook hier geen naam vermeld voor wie).

Dat de studies en schulden werden betaald door de moeder, en dat zij nog kindergeld ontving, is op zich niet zo bijzonder. Betrokkene is ondertussen 35 jaar dus er is al een hele tijd verstreken om deze elementen nog te beschouwen als bewijzen dat betrokkene afhankelijk was van haar en dat tot aan de aanvraag gezinshereniging. Iemand die nog studeert is per definitie nog ten laste van zijn ouders, maar dat is bij betrokken al 15 jaar geleden.

Daarnaast worden er bij het schrijven van de advocaat nog bewijsstukken aangebracht dat de moeder basisgoederen die van mannelijke aard zijn heeft aangekocht tussen 2018 en januari 2020 bij winkelketens, zoals Zalando, Kruidvat Lidl, Aldi.. met bewijzen van betaling van de rekening van de moeder. Dit kan even[...]eens niet worden aanvaard ter staving van het ten laste zijn. Er kan niet met 100% worden aangenomen dat de aankoop van deze goederen en kledij bestemd waren voor de zoon. Dit zijn eerder verklaringen op eer waarvan het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten.

Verder worden er ook bankafschriften voorgelegd tussen 2019 en 2020 waaruit blijkt dat de moeder reeds vele jaren instaat voor het betalen van de huur en nutsvoorzieningen in Nederland. Ook deze tonen niet aan dat betrokkene ten laste was van haar. Het kan zijn dat de moeder, ook al woonde ze al in België; nog instond voor het betalen van de huur en de nutsvoorzieningen, maar moeder en zoon kunnen altijd onderlinge afspraken hebben gemaakt over de betaling ervan. Niets zegt dat de zoon nadien de huur of een deel ervan teruggeeft aan de moeder.

Ten slotte worden er nog bewijsstukken voorgelegd waaruit alsnog de samenwoning in Nederland zou moeten blijken vóór de aanvraag gezinshereniging aan de hand van briefwisseling van advocatenkantoren in 2017 en officiële instanties alsook een bewijs van het ten laste zijn aan de hand van ziekenhuisfacturen van betrokkene op naam van de moeder (periode februa[ri] 2020). Deze eerste documenten duiden enkel op de aanwezigheid van betrokkene in Nederland (dit kan zelfs voor een korte periode zijn geweest met een specifiek doel, mogelijks trad betrokkene op als tolk in bepaalde aangelegenheden voor zijn moeder) en zeggen niets over het aspect ten laste. De laatste documenten tonen eveneens de afhankelijkheid niet aan vóór de komst naar België. Het betreft een periode toen betrokkene en zijn moeder reeds in België aanwezig waren.

Afsluitend kan opnieuw worden gesteld dat uit het geheel van de voorgelegde documenten opnieuw niet afdoende blijkt dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Er valt echter ook iets te zeggen over de bestaansmiddelen die van de referentiepersoon worden voorgelegd. Gezien zij haar verblijf heeft bekomen als houder van toereikende bestaansmiddelen op 06/08/2019 (afgifte van de E-kaart) dient er een beoordeling te worden gemaakt van deze bestaansmiddelen in toepassing van artikel 40bis, §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat: "de bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de

bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

Uit de vorige aanvragen was reeds gebleken dat de moeder een ziekteuitkering/ arbeidsongeschiktheidsuitkering geniet vanuit Nederland en dat deze niet toereikend was om betrokkene eveneens mee ten laste te nemen.

Zij beschikt nog steeds over dergelijke uitkering WIA (wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen) te Nederland. Voor de maand april 2021 ontving zij een bedrag van 1083 euro. Deze uitkering betreft een uitkering omdat betrokkene al minstens twee jaar ziek is en haar werk niet kan uitoefenen. Het is duidelijk dat betrokkene nog steeds niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene in België ten laste te kunnen nemen. Vandaar dat de bestaansmiddelen van een derde persoon opduiken bij de aanvraag van betrokkene, nl het dossier van de genaamde [B.W.] ([...]) van NL nationaliteit (dossier 09195443). Hij zou de neef van betrokkene zijn die samenwonend is met de referentiepersoon. De neef is nog niet gevestigd in België Zijn aanvraag als beschikker is ingediend op 15/01/2021 en moet nog afgehandeld worden. In het dossier van betrokkene worden zijn loonfiches bij Randstad NL en een uitkering UWV (ziekte) Nederland voorgelegd.

Echter met deze bestaansmiddelen kan geen rekening worden gehouden. Vooreerst zijn het de bestaansmiddelen van de neef die hij zelf heeft voorgelegd bij zijn aanvraag als beschikker dewelke nog niet is goedgekeurd. Ten tweede is het niet duidelijk in hoeverre de moeder kan beschikken over diens bestaansmiddelen of althans over welk gedeelte ervan en indien dit in de toekomst ook nog zo zal zijn.

Afsluitend kan worden gesteld dat de Unieburger niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat betrokkene in België ten laste zou vallen van de sociale bijstand.

Gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond en gezien er niet is voldaan aan de bestaansmiddelenvereiste voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te bekomen. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkenen. Het AI dient te worden ingetrokken

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn 2004/38/EG), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"Art. 3.2 van de voornoemde Richtlijn schrijft voor:

"Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang tot verblijf. "

De eis van de motiveringsplicht houdt in dat een overheidsbeslissing gesteund moet zijn op motieven die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden. De motieven moeten minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

Bij zijn derde aanvraag werden de volgende stukken bijgebracht door verzoeker:

- attesten van onvermogen uit zijn herkomstland;*
- bewijzen waaruit volgt dat verzoeker ten laste is van diens moeder; Verzoeker toont voldoende naar recht aan dat hij sedert zijn aankomst in België onafgebroken bij zijn moeder verblijft;*
- de inkomstenbewijzen van de moeder en de neef met wie de referentiepersoon samenwoont;*

Verzoeker toont voldoende naar recht aan dat hij in het verleden financieel steeds ten laste was van diens moeder, zowel tijdens zijn legaal als illegaal verblijf.

Verwerende partij stelt ten onrechte dat verzoeker sedert 19.05.2009 Nederland zou hebben verlaten met onbekende bestemming. Verzoeker brengt onder stuk 4 de bewijzen bij dat hij in 2009 in een vluchtelingenkamp verbleef, eerst in de Detentieboten te Dordrecht en vervolgens in Soesterberg. (stuk 4)

Verder strookt de bestreden beslissing niet met het redelijkheidsbeginsel, nu de stukken die worden bijgebracht reeds zeer uitvoerige stukken betreffen die teruggaan tot diens minderjarigheid.

Dat verzoeker zowel zijn afhankelijkheidsrelatie als zijn samenwonen met zijn moeder voldoende naar recht aantoonst en uit de samenlezing van de bijgebrachte stukken voldoende naar recht volgt dat verzoeker steeds ten laste is geweest van zijn moeder en financieel afhankelijk is geweest van haar.

Dit gegeven wordt onder meer bevestigd door het feit dat verzoeker sedert diens aankomst onafgebroken verblijf houdt bij zijn moeder en het ontbreken van enige bron van inkomsten uit hoofde van verzoeker.

Verzoeker kan onmogelijk gehouden zijn om negatief bewijs te leveren omtrent het ontbreken van eigen middelen.

Hij heeft reeds aangetoond dat hij niet ten laste is van het OCMW, brengt een attest van onvermogen bij, toont aan dat zijn kosten en uitgaven sedert jaren worden gefinancierd door zijn moeder, doch stelt verwerende partij dat het gesolliciteerd karakter van de bijgebrachte stukken niet kan uitgesloten worden.

De bewijsstukken die verzoeker levert gaan terug tot 2004 en worden geactualiseerd tot 2020-2021, doch blijkt zulks onvoldoende te zijn, hetgeen allesbehalve redelijk is.

Verwerende partij tracht duidelijk alles in het werk te stellen om verzoeker een weigeringsbeslissing te betekenen, ongeacht de stukken waar zij reeds sedert 2019 kennis van heeft inzake de financiële steun dewelke werd geleverd door de moeder van verzoeker.

Dat uit het huidig aanvraagdossier de financiële afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en diens moeder voldoende naar recht is bewezen, zowel voor wat betreft zijn situatie in zijn herkomstland/laatste land van verblijf (Nederland), als sedert zijn aankomst in België tot op heden.

Dat de motivering van verwerende partij met dien verstande niet kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig is, noch de toets van het redelijkheidsbeginsel doorstaat nu uit de stukken in het aanvraagdossier voldoende naar recht volgt dat verzoeker voldoet aan de voorwaarde 'ten laste' zijn om zijn verblijf te verkrijgen."

2.1.2.1. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in casu worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Voormeld wetsartikel voorziet dat de bloedverwant in neergaande lijn van een burger van de Unie die ten laste is van deze burger en die hem vervoegt of begeleidt een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden.

In voorliggende zaak heeft verweerder geoordeeld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voorafgaand aan zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ten laste was van zijn Nederlandse moeder. Verweerder heeft hierbij toegelicht dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen is en dat hij evenmin heeft bewezen dat hij voorafgaand aan zijn verblijfsaanvraag financieel of materieel werd gesteund door zijn moeder in het land van herkomst. Daarnaast heeft verweerder vastgesteld dat de moeder van verzoeker niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat verzoeker in België ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel.

Verzoeker stelt in wezen dat verweerder verkeerdelijk oordeelde dat hij niet aantoonde dat hij ten laste is van zijn Nederlandse moeder die in België woont. Hij wijst erop dat hij bij zijn derde aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie tal van overtuigingsstukken heeft gevoegd en dat uit de totaliteit van de aangebrachte documenten blijkt dat hij steeds ten laste is geweest van zijn moeder. Hij benadrukt dat de stukken die hij aanbracht betrekking hebben op zijn situatie sedert 2004.

De Raad stelt vast dat verweerder de stukken die verzoeker bij zijn derde verblijfsaanvraag voegde in aanmerking nam en heeft uiteengezet waarom hij oordeelde dat deze stukken niet toelaten te concluderen dat verzoeker ten laste, in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, is van zijn moeder. Verzoeker toont door een aantal stukken die hij bijbracht bij zijn derde verblijfsaanvraag op te sommen en door te stellen dat hij de mening is toegedaan dat hij voldoende aantoonde dat hij in het verleden steeds ten laste was van zijn moeder niet aan dat de conclusies die verweerder trekt na onderzoek van de voorgelegde stukken incorrect of kennelijk onredelijk zijn.

Verzoeker heeft daarnaast bij zijn verzoekschrift twee stukken gevoegd – die hij voorheen niet aan verweerder overmaakte en waarmee verweerder dus geen rekening kon houden – om aan te tonen dat hij na 19 mei 2009 nog verbleef in Nederland, het land waar zijn moeder toen woonde. Los van het feit dat uit deze bij het verzoekschrift gevoegde stukken niet kan worden afgeleid dat hij op het ogenblik dat deze stukken werden opgesteld door zijn moeder werd opgevangen – uit deze stukken blijkt immers dat hij in september en december 2009 op een detentieboot verbleef –, dient te worden aangegeven dat verweerder heeft gemotiveerd dat *“in ieder geval het gegeven dat betrokkene, al dan niet in legaal verblijf, heeft samengewoond met zijn moeder in Nederland en nadien in België [...] niet automatisch tot gevolg [heeft] dat hij ook ten laste is van zijn moeder.”* Verweerder heeft hierbij, met verwijzing naar een arrest van de Raad, terecht opgemerkt dat *“het ten laste zijn op een actieve manier moet worden aangetoond en [...] niet impliciet af te leiden[valt] uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont”*. De door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde stukken laten dan ook niet toe te besluiten dat verweerder door aan te geven dat een verbindingsambtenaar in Nederland meedeelde dat verzoeker in 2009 met onbekende bestemming was vertrokken foutief werd geïnformeerd omtrent een determinerend gegeven of dat verweerdens argumentatie hierdoor kaduuk wordt.

Er moet ook worden benadrukt dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie blijkt dat bij de beoordeling of een persoon *“ten laste”* is de situatie in aanmerking dient te worden genomen zoals deze bestaat op het ogenblik dat een vreemdeling verzoekt om de hereniging met de Unieburger (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia en HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Reyes). Verzoekers betoog dat hij stukken heeft aangebracht die teruggaan tot zijn minderjarigheid en waaruit moet blijken dat hij in een ver verleden ten laste was van zijn moeder, wat door verweerder niet wordt betwist, is op zich dan ook niet relevant.

Verzoeker houdt daarnaast voor dat uit de samenlezing van de voorgelegde stukken afdoende volgt dat hij *“steeds”* ten laste is geweest van zijn moeder en dat hij ook altijd financieel afhankelijk was van haar. Hij geeft hiermee aan een ander standpunt te hebben dan verweerder, doch toont wederom niet aan dat verweerder verkeerdelijk of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat de voorgelegde bewijsstukken niet toelaten de voorgehouden afhankelijkheidsrelatie vast te stellen.

Door te verklaren dat hij onafgebroken bij zijn moeder verblijf houdt – wat in casu niet kan worden vastgesteld en zelfs in strijd is met wat blijkt uit de aan de Raad voorgelegde stukken – en dat hij geen enkele bron van inkomsten heeft, toont verzoeker evenmin aan dat hij ten laste is van zijn moeder.

Het gegeven dat verzoeker aantoonde dat hij geen beroep deed op steunverlening door het OCMW laat niet toe te oordelen dat verweerder verkeerdelijk overwoog dat niet blijkt dat hij ten laste is van zijn moeder. Verzoekers toelichting dat hij een bewijs van onvermogen aanbracht leidt ook niet tot dit

besluit. Verweerder heeft trouwens uiteengezet dat verzoeker niet dienend kan verwijzen naar overtuigingsstukken waaromtrent ingevolge voorgaande verblijfsaanvragen al werd uiteengezet waarom deze niet nuttig zijn of geen bewijswaarde hebben. Hierbij moet worden gesteld dat verweerder voorheen reeds aangaf dat verzoeker niet aantoonde dat hij onvermogen is door documenten aan te brengen die werden opgemaakt op het moment dat hij reeds lange tijd zijn land van herkomst had verlaten – en die dus zijn actuele situatie niet weergeven – of door attesten voor te leggen waarvan niet blijkt dat ze niet op grond van zijn eigen verklaringen werden opgesteld.

Wat betreft het betoog van verzoeker dat hij wel degelijk financieel afhankelijk is geweest van zijn moeder en dat zijn kosten en uitgaven door haar worden gefinancierd, stelt de Raad vast dat verzoeker weliswaar een aantal stukken heeft aangebracht waaruit blijkt dat bepaalde goederen werden aangekocht, doch dat verweerder niet kennelijk onredelijk of incorrect optrad door te oordelen dat niet vaststaat dat deze aankopen voor verzoeker waren bestemd en aan deze stukken dus geen bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien moet worden gesteld dat indien een moeder bepaalde goederen aankoopt om aan een meerderjarig kind te schenken dit hoe dan ook niet automatisch toelaat te besluiten dat dit kind ten laste is van de moeder. Inzake de voorgelegde bankafschriften waaruit blijkt dat de moeder reeds vele jaren instaat voor het betalen van de huur en nutsvoorzieningen heeft verweerder eveneens in redelijkheid vastgesteld dat deze niet aantonen dat verzoeker ten laste was van zijn moeder, nu het niet is uitgesloten dat hij deze kosten mee financiert.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

De Raad moet voorts aangeven dat verzoeker voorbijgaat aan het feit dat verweerder een tweede motief heeft opgenomen in de bestreden beslissing, met name dat niet blijkt dat zijn moeder over voldoende bestaansmiddelen beschikt om hem ten laste te nemen. Nu verzoeker niet aantoonde dat dit motief, dat op zich volstaat om de bestreden beslissing te onderbouwen, door een gebrek is aangetast blijkt derhalve zelfs niet dat hij een belang heeft bij zijn grief dat verweerder onterecht zou hebben gesteld dat niet blijkt dat hij ten laste is van zijn moeder.

2.1.2.2. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Er blijkt niet dat verweerder de bestreden beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid of dat hij enig nuttig door verzoeker aangebracht overtuigingsstuk over het hoofd heeft gezien of verkeerd heeft beoordeeld. Er kan dan ook niet worden besloten dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend.

2.1.2.4. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van de richtlijn 2004/38/EG, moet worden opgemerkt dat deze richtlijn reeds werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C- 258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C- 279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij kan de schending van artikel 3 van de richtlijn 2004/38/EG dan ook niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zijn betoog luidt als volgt:

“Verzoeker is steeds ten laste van zijn moeder geweest en maakt een effectieve gezins[...]cel uit met zijn moeder, ongeacht zijn leeftijd.

Er is onomstotelijk sprake van een effectieve gezinssituatie in de zin van art. 8 EVRM, dewelke bescherming dient te genieten.

De bestreden beslissing houdt een inmenging in op het recht op gezinsleven van verzoeker, dewelke niet als proportioneel kan worden aanzien.

Verzoeker heeft een zeer hechte band met zijn moeder, en is afhankelijk van haar. Hun gezinssituatie dient dan ook de bescherming te genieten van art. 8 EVRM.

Bovendien houdt de weigeringsbeslissing ook een schending in van het recht op privéleven, zoals gewaarborgd in art. 8 EVRM. Het recht op privé-leven in de zin van art. 8 EVRM omvat tevens de bescherming van de sociale relaties.

Hij heeft hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht in de zin van art. 8 EVRM. Hij heeft zijn centrum van belangen sinds zijn onafgebroken verblijf in België.

Verzoeker wenst zijn privé-leven dan ook hier beschermd te zien.

Het hoeft geen betoog dat hij, gelet op zijn onafgebroken verblijf gedurende de voorbije jaren in België, enkel hier in België een sociale kring heeft opgebouwd en zijn contacten wenst te onderhouden.

Dat een weigering van diens verblijf met dien verstande een drastische schending inhoudt van zijn recht op gezinsleven alsook zijn privé-leven gezien verzoeker zijn gezinsbanden en sociale banden in België niet kan onderhouden op dezelfde manier als dat hij nu doet.

Dat de beslissing van verweerster een ernstige schending van art. 8 EVRM inhoudt.”

2.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet worden opgemerkt dat verzoeker een gezonde man is, die op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen al vijfendertig jaar oud was en aangaf een arbeidsbetrekking te willen invullen en dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97), slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan worden gesproken indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Een dergelijke afhankelijkheidsband kan echter niet worden vastgesteld. Er kan dan ook niet worden besloten dat de relatie tussen verzoeker en zijn moeder dusdanig is dat zij onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM of dat verweerder voormelde verdragsbepaling heeft geschonden door geen verdere belangenafweging door te voeren.

Daarenboven moet worden gesteld dat de bestreden beslissing de bestaande verblijfssituatie van verzoeker niet wijzigt. Het staat immers niet ter discussie dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en de bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in het privé- of gezinsleven van verzoeker, die zou nopen tot een toetsing aan de in artikel 8, tweede lid van het EVRM gestelde vereisten. Tevens moet worden geduïd dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAËCK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Het feit dat verzoeker zonder aan te tonen hiertoe voorafgaandelijk te zijn gemachtigd of toegelaten bij zijn moeder kwam wonen en verweerder aldus voor een voldongen feit plaatste, houdt niet in dat het bestuur door verzoekers verblijfsaanvraag af te wijzen overging tot een niet toegelaten inmenging in zijn privé- of gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM vormt geen vrijgeleide om de verblijfsrechtelijke regels te miskennen en impliceert niet dat verweerder zonder meer verblijfsaanvragen moet inwilligen indien werd

vastgesteld dat niet aan de hiertoe gestelde voorwaarden is voldaan. De Raad benadrukt dat, ook al primeren de bepalingen van artikel 8 van het EVRM op deze van de Vreemdelingenwet, dit gegeven hoe dan ook geen hinderpaal vormt om toepassing te maken van bepaalde regels, zoals deze vervat in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, die in overeenstemming zijn met deze verdragsbepaling en die, door middel van het laten respecteren van bepaalde voorwaarden, de uitvoering van het recht op een privé- en gezinsleven van vreemdelingen in België regelen (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). Verzoekers bewering dat hij in het Rijk “*een sociaal en economisch welzijn heeft opgericht*” en dat het centrum van zijn belangen zich in België bevindt doet geen afbreuk aan het voorgaande. Hij maakt met zijn ongestaafd betoog hoe dan ook niet aannemelijk dat enig aspect van zijn privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen wordt geschaad. De beschouwingen van verzoeker laten dan ook geenszins toe te besluiten dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die hem zou verhinderen de bestreden beslissing te nemen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK